

Република Србија
ВРХОВНИ СУД СРБИЈЕ
Рев2 1422/07
28.11.2007. година
Београд

Врховни суд Србије у Београду, у већу састављеном од судија: Владимира Тамаша, председника већа, Софије Вагнер-Личеноски, Љубице Милутиновић, Јованке Кажих и Миломира Николића, чланова већа, у правној ствари тужиоца АА, чији је пуномоћник АБ адвокат, против туженог "ББ", чији су пуномоћници БА адвокат и БВ адвокат, ради поништаја решења, одлучујући о ревизији туженог изјављеној против пресуде Окружног суда у Ужицу Гж.І бр.218/07 од 18.5.2007. године, у седници одржаној 28.11.2007. године, донео је

Р Е Ш Е Њ Е

УКИДА СЕ пресуда Окружног суда у Ужицу Гж.І бр.218/07 од 18.5.2007. године и пресуда Општинског суда у Ужицу П.І бр.610/06 од 8.2.2007. године, и предмет враћа првостепеном суду на поновно суђење.

О б р а з л о ж е њ е

Пресудом Општинског суда у Ужицу П.І бр.610/06 од 18.2.2007. године, одбијен је тужбени захтев тужиоца којим је тражио да се поништи као незаконито решење директора туженог Ро.п.бр.45 од 21.8.2006. године и одлучено да свака странка сноси своје трошкове спора.

Пресудом Окружног суда у Ужицу Гж.І бр.218/07 од 18.5.2007. године, преиначена је првостепена пресуда тако што је усвојен тужбени захтев тужиоца према туженом и поништено као незаконито решење директора туженог Ро.п.бр.45 од 21.8.2006. године. Истом пресудом обавезан је тужени да тужиоцу плати трошкове парничног поступка у износу од 11.700,00 динара.

Против пресуде Окружног суда тужени је благовремено изјавио ревизију због битне повреде одредаба парничног поступка и због погрешне примене материјалног права.

Испитујући побијану пресуду у смислу одредбе члана 399. ЗПП, Врховни суд Србије је нашао да је ревизија туженог основана.

У досадашњем поступку је утврђено да је тужилац био запослен код туженог на радном месту возач _____, те да му је спорним решењем туженог Ро.п.бр.45 од 21.8.2006. године, на основу члана 179. тачка 3. Закона о раду отказан уговор о раду и престао му радни однос са 21.8.2006. године, зато што је 16.3.2006. године одузео две канте са укупно 35 литара уља за _____ власништво туженог и покушао да их изнесе из круга предузећа у кабини теретног возила којим је управљао када су контролом возила приликом изласка из круга наведене ствари пронађене и одузете од тужиоца.

Према одредби члана 184. став 1. Закона о раду отказ уговора о раду из члана 179. тачка 1., 2., 3., 5. и 6. овог Закона послодавац може дати запосленом у року од 3 месеца од дана сазнања за чињенице које су основ за давање отказа, односно у року од 6 месеци од дана наступања чињеница које су основ за давање отказа.

Полазећи од чињенице да је тужилац извршио повреду радне дисциплине која му је у поступку отказа стављена на терет, првостепени суд је даље закључио да је тужени за чињеницу која је основ за давање отказа сазнао 11.7.2006. године када је поновном хемијском анализом коначно и на несумљив начин утврђена врста супстанце која се налази у предметним кантама, те да је стога отказ дат тужиоцу решењем од 21.8.2006. године, дат у законском року од 3 месеца, односно у року од 6 месеци од дана наступања чињеница које су основ за давање отказа. Са ових разлога, тужбени захтев тужиоца за поништај спорног решења оцењен је неоснованим.

Овакав правни став је другостепени суд оценио погрешним јер је по његовој оцени тужени послодавац истог дана када је учињена повреда, 16.3.2006. године, имао сазнање за релевантне чињенице које су основ за давање отказа тужиоцу, пошто је истог дана извршена лабораторијска анализа садржаја у одузетим кантама и потврђено да се у кантама налази _____ а по оцени овог суда, то се потврђује и из информације бр. 64 од 20.3.2006. године коју су шеф безбедности и заштите и извршни директор упутили директору туженог. Према томе, у конкретном случају, по оцени другостепеног суда, наступила је застарелост из члана 184. став 1. Закона о раду јер је протекао рок од 3 месеца од сазнања за учињене повреде до доношење спорног решења о отказу, па је спорно решење незаконито. Са овог разлога, преиначио је првостепену пресуду тако што је тужбени захтев тужиоца за поништај спорног решења усвојио.

Како је одлучна чињеница за оцену основаности тужбеног захтева у овој правној ствари, околност када је тужени сазнао за чињеницу која је основ за давање отказа и како различити закључци нижестепених

судова о овој чињеници нису засновани на довољно разјашњеним чињеницама, основано се ревизијом туженог указује да због погрешне примене материјалног права чињенично стање није потпуно и правилно утврђено. Са овог разлога укинуте су обе нижестепене пресуде и предмет враћен првостепеном суду на поновно суђење.

У поновном поступку првостепени суд ће оценом свих писмених доказа у списима утврдити када је тужени сазнао за чињеницу која је основ за давање отказа. Притом ће имати у виду да је информација о догађају од 16.3.2002. године упућена од стране сектора општих, правних и кадровских послова "ВВ" 20.3.2006. године "ББ" а не "БГ" са којим привредним субјектом је тужилац закључио уговор о раду 1.8.2005. године, и који је и донео решење о отказу уговора о раду тужиоцу а чији се поништај тужбом у овој правној ствари и тражи.

Са изложеног, Врховни суд Србије је одлучио као у изреци на основу одредбе члана 407. став 2. ЗПП.

Председник већа-судија,

Владимир Тамаш, с.р.

За тачност отправка

Управитељ писарнице

Мирјана Војводић

сд